

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
ΡΟΜΕΡΗ κραγή νυχτοπουλιών άπάντησαν
στο όβρισμα του τέρατος που πέθανε...

Ήταν ένας θρήνος τρομερός που άπλο-
νόταν παντού και μιά ξεκούφαινε...

Μά ο καθηγητής ήταν άτάραχος, ήταν ά
μελιτικός.

Τό πρόσωπό του ήταν άσπρηό.

Τά χέρια του δέν έτρεμαν καθόλου.

Πρώτη φορά τόν έβλεπα τόσο φοβερό.

Μιά μορδιά καιωμένης σαρκός είχε σκορ-
πιστεί γύρω στη μικρή, πένητη άδουσα.

Ο καθηγητής Βάν Έλσιγγ άφησε ένω
ά στεναγμό άνακουφίστως και μου πήρε τό με-
γάλο μαχαίρι άπ' τά χέρια.

Δέν ανταλλάξαμε λέξι σ' έλο αυτό τό διά-
στημα.

Ο καθηγητής ήταν άπασχολημένος με
τή φρικώδη έγγραφία του.

Έγώ είχα χάσει τή μιλιά μου άπό τήν ά
γωνία που μου πλάκωνε τήν ψυχή.

Τά μάτια μου ήσαν καιφρομένα πάνω στον βρυ-
κόλακα. Είχε πάρει πειά νά οβριλίξει. Τά τρομερά
του μάτια έπιφαν νά στριφογυρίζουν. Θόλωσαν
και βυθίστηκαν μέσα στις κόγχες τους...

Συγχρόνως συνέβη και μιά άλλη άφανταστη και καταληκτική με-
ταβολή που έκανε κι' αυτόν τόν Βάν Έλσιγγ νά σταθή με τό μαχαίρι
στό χέρι.

Ήταν φοβερό, άπίστευτο, τερατώδες αυτό που βλέπαμε.

Ο όραός έρηθος ποχάμε έμπρός μας και που έλαμε άπό έξω-
τική όμορφιά, άρχισε σιγά-σιγά νά χάνη τήν όμορφιά του, τό φως
και τή λαμπρότητα τής νεότητός
του.

Άρχισε νά γερνά μέσα σέ λί-
γες στιγμές, άπό δευτερολέπτου
σέ δευτερολέπτο.

Τά χρόνια που είχε περάσει δι-
ατηρώντας τή σατανική του γοη-
τεία και όμορφία, άφιναν τώρα
μονομιάς τήν τρομερή σφραγίδα
τους άπάνω του.

Ήταν άπίστευτο αυτό που βλέ-
παμε.

Αυτός ο καθηγητής, όπως είπα
και παραπάνω, είχε διακόψει τήν
έργασία του, έμβρόντιος πρό τό
άπροόπτου και ύπερφυσικού αυτού
γεγονότος.

Η μορφή του νεαρού βρυκόλα-
κα έγινε ξαφνικά γκριζόχλωμη.
Τά μάτια του βαθούλωσαν. Τά
μαλλιά του άρχισαν ν' άσπρίζουν. Η λεία έπιδερμίδα του άρχισε νά
ζαρώνη, σάν καλήν περιγραμμή...

Όλ' αυτά δέν διαρκέσαν περισσότερο άπό τρία-τέσσερα λεπτά.

Και τώρα είχαμε μπροστά μας όχι πειά τόν γοητευτικό και σατα-
νικά όμοιο γυνώ του καπετάν βρυκόλακα, που δέν θα τόν έκανε κα-
νείς για πάνω άπό 19—20 χρόνιαν νέο, αλλά ένα ρικνό, ένα άπισιο
γεροντάκι, ζαρωμένο φρικτά, άσπρισμένο, έλεινικό και τρισάθλιό...

— Ο χρόνος έκδικήθηκε, φησίρισε ο καθηγητής.

Συγχρόνως ένα τριξίμο άκούστηκε. Ένα τριξίμο άνατριχιαστικό,
κι' άπό τό άνοιχτό στόμα του μεταμορφωμένου βρυκόλακα κύλησαν
στό πάτωμα τά δόντια του. Είχαν ξεριζωθεί κι' αυτά με τή σειρά
τους μόνα τους.

— Ματαίτης και φθορά!... είπε ο Βάν Έλσιγγ.

Τόν εκύτταξα και κούνησα θλιβέρα τό κεφάλι μου.

— Ποιός θα πίστευε πως άπό τό νοδδό γερόντιο που βρισκεται έμ-
πρός μας, πως αυτό τό ζαρωμένο κουφάρι εινε ο τρομερός γυνός του
καπετάν βρυκόλακα;...

Άέσωσ κατόιν ο καθηγητής έκοψε με τό μαχαίρι τό κεφάλι
του βρυκόλακα.

Δέν έτρεξε ούτε μιά σταγόνα αίματος.

Τό σαρκίο του τέρατος αυτού είχε μουμοποιηθεί μέσα σέ λίγα
λεπτά.

Τί άθλία!... Όχι. Όχι. Δέν θέλω πειά. Δέν μπορώ πειά. Θέλω τήν
έλευθερία μου, τήν έλευθερία μου... Θέλω ν'άρθω κι' έγώ μαζί σου,
όμορφο, γενναίο παιδί... Τώρα που καιει ακόμα στά χείλη μου τό
φιλι σου...

(Πάρνει άπό τό στήθος του Ρωμύλου τό ξίφος του, τό βυθί-
ζει στην καρδιά της και πέφτει κι' αυτή νεκρή επάνω στον σκο-
τωμένο έρηθο...).

Είχε ζαρώσει κι' είχε μαζέψει ποδιόμαζε πειά σάν μιά φρικτή μου-
μα νεογνός.

Ο Βάν Έλσιγγ διόλωσε γρήγορα-γρήγορα τά λείψανα του βρυ-
κόλακα σ' ένα πανί και μούγγενε νά τόν ακολουθήσω.

Κατέβηκαμε στην έσωτερική αλλη του πάγου και μπήκαμε στο
εκαληόκι, στο όποιο λειτουργούσαν από έκατοντάδον έτών οι
πρόγονοι του βρυκόλακα.

Ο καθηγητής Βάν Έλσιγγ άνοιξε έκει τό νενοτάριο των Δρά-
κουλα κι' έναπέθεσε μέσα σ' αυτό τά λείψανα του τελευταίου των ά-
πογόνου, του όποιου ή μετά θάνατον ζωή υπήρξε τόσοσ όλεθρία για
τους ανθρώπους...

Όταν ξανακλείσαμε τό νενοτάριο, ο καθηγητής άναστήναξε μ'
άνακουφισι και είπε:

— Άποδώσαμε τή γαλήνη σέ μιά καιωμένη ψυχή. Και τώρα, φι-
λε μου, άς φροντίσουμε και για τους έαυτούς μας.

Άπασχολημένος τούτη ώρα με τόν βρυκόλακα, ο καθηγητής δέν
είχε καιρό νά σκεφθή τή συμφορά του.

Τώρα όμως ή σκέψη του ξαναπέταξε στη λατρευτή του νεκρή έγ-
γωνή.

Τά μάτια του βούρκασαν...

Είχε φέριε εις πέρας έναν τρομερό άθλο, αλλά συγχρόνως τόν είχε
ληρώσει πανάκριβα.

Όταν άνεβήκαμε άπάνω, έδωσα μ' ένα νεύμα στη Μίνα νά έν-
νοση ότι δια είχαν πειά τελειώσει.

Ο καθηγητής μπήκε στην άδουσα που βρισκόταν ο νεκρός τής
έγγωνής του και γονάτισε κοντά της. Η λήπη του ήταν άπερίγραπτη...

(Άν' τό 'Ημερολόγιο τής Μίνας Άρμερ).

Ετοιμαζόμαστε νά φύγομε.

Τίποτα πειά δέν μας κρατεί στον καταραμένο αυτόν πάγο. Η ά-
ναχορησίς μας θα εινε κουραστική κι' επικίνδυνη. Δέν έχομε παρά
ένα μόνον άλογο. Δυστυχώς άλλη λύσις δέν υπάρχει. Δέν υπονοίμε
νά περιμενομε καμιά άπολύ-
τως βοήθεια στα έρημικά αυτά
μέρη...

Με τό πρόχειρο μέσα που εί-
χε στη διάθεσι του ο καθηγη-
τής Βάν Έλσιγγ έβαλώσαμε
τό πτώμα τής έγγωνής του. Έ-
μάζεμε για τόν σκοπό αυτό και
διάφορα βότανα από τά γύρω
δάση.

Θέλει νά ένατιάρη τήν αγα-
πημένη του νεκρή στο Λονδίνο
και δέν έχει άδικο. Θα ήταν
κόρμα, θα ήταν σκληρότης αν
εθάβαμε τήν άτυχη μικρούλα σ'
άγρια κι' άπάτητα αυτά βουνά.

Συνεννοηθήκαμε κι' άσφαίσι-
σαμε νά ξεκινήσουμε μεθαύριο
τό πρωί.

Ο Πιστός θάναυ καλός όδη-
γός, ώστε δέν υπάρχει κίνδυνος νά χάσουμε τόν δρόμο.

Θά φορτώσουμε στο άλογο τά πλέον άπαραίτητα πράγματα μας.

Όλα τ' άλλα θα τά εγκαταλείψουμε. Έπίσης θα φορτώσουμε σ' αυ-
τό τόν νεκρό τής Λευκής. Ο ίδιος ο καθηγητής εκάθησε και τής έ-
φτισσε ένα άρκετά κομψό και στερό φέρετρό με σανίδα.

Στό έσω θα άνεβαίνη κατά διαστήματα, όταν κουράζεται, ή Ά-
γγή. Έμεις οι άλλοι θα προχωρούμε πεζοί. Τη νύχτα θα τήν περνοίμε
μέσα στη σκηνή μας. Δέν υφίσταται πλέον παρά ο κίνδυνος των λύ-
κων. Θα τούς κρατήσουμε, ελπίζουμε, μακριά μας.

Θά κατευθυνθούμε στην Έπαυλι τής Κατάρας κι' από κει στην
πλησιέστερη πόλιν. Ο Θεός μαζί μας...

(Άν' τό 'Ημερολόγιο τής Μίνας Άρμερ).

Σ τό Λονδίνο. — Γράφο στο 'Ημερολόγιο μου τής τελευταίας
γραμμής, τίς σχετικές με τήν τραγική μας περιπέτεια. Πλάι μου κά-
θετα ή άγαπημένος μου Πιστός...

Τό ταξίδι μας άπ' τόν πάγο του Δράκουλα ως τήν Έπαυλι τής
Κατάρας διεξήχθη χωρίς άποδοτα και έμπόδια. Μας τριγύριζαν τίς
νύχτες κατάδια λύκων, μιά ό Τονάθαν προβολούσε στο σφω και τούς
κρατούσε μακριά...

Στην Έπαυλι τής Κατάρας άναπαύθηκαμε τρεις ήμερες και συνε-
χισαμε κατόιν τό ταξίδι μας ως τήν πλησιέστερη πόλιν.

Σήμερα βρισκόμαστε πειά στο Λονδίνο. Έδάσαμε τήν πολύλαο-
στη Λευκή κι' ο καθηγητής Βάν Έλσιγγ ηθε και μένει πειά μαζί
μας. Η λήπη του για τόν θάνατο τής λατρευτής του έγγωνής δέν έ-
χει συντρίψει. Έχει χάσει τό θάρρος του, τά εγκατέλειψε δια και
περιμένει πειά τόν θάνατο νά τόν αναπαύση...

Χρόνια θα περάσουν, τά μαλλιά μου θ' άσπρίσουν, μά ποτε-ποτε
δέν θα ξεχάσω τή δεύτερη αυτή τραγική μας περιπέτεια. Έχομε ό-
στόσο τή συνείδησή μας ήσυχη. Απαλλάξαμε τόν κόσμο, για δεύτερη
φορά, από ένα βδελυρό τέρας. Ο γυνός του Καπετάν βρυκόλακα δέν
υπάρχει πειά...

ΤΕΛΟΣ

